

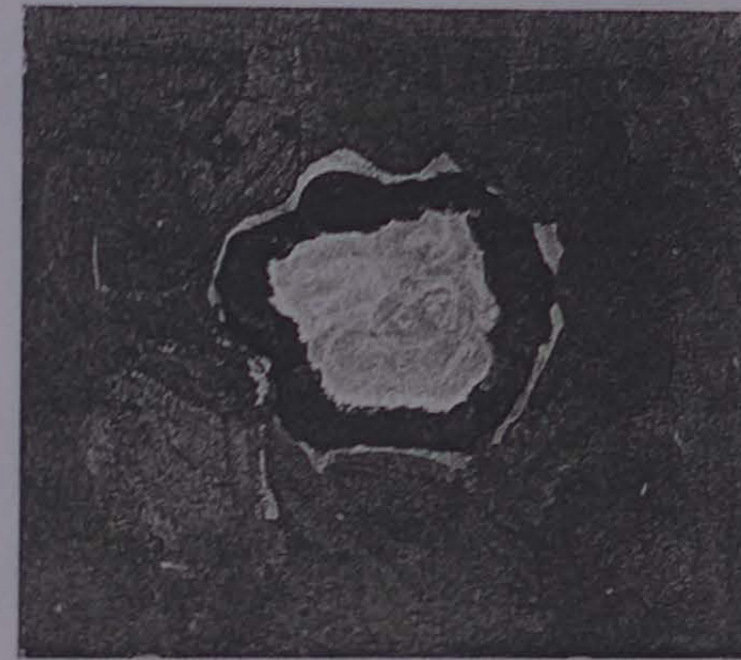
SPÍNAČE SVĚTEL

Praha, Ústav makromolekulární chemie AV ČR, 6. 2. – 2. 3.

Během posledních pěti let se do spektra současné české malby nenápadně, zato s tichou přesvědčivostí, zapsala tvorba Patrika Hábla (1975). Navzdory zdánlivé různorodosti jeho vizuální řeči, od čitelně figurativních výjevů přes uvolněnou expresivní poetiku až po přísnou abstraktně geometrickou redukci, lze u něj rozpoznat jasně vymezený zdroj reflexí. Stálým a nejhlubším východiskem autorovy práce je krajina pojednávána jako vnitřní prostor lidské mysli, kde světlo, barva a pohyb mají organicky spjatou a významově rovnocennou úlohu v obrazovém poselství. Nejdříve to byla kraji-

na niterné symboliky, nostalgická půda osamělých poutnic, postav stojících na břehu nedozírného moře vlastních myšlenek či tápajících v jemné mlze nejistého poznání. Rámec této krajiny, který byl vždy neustálený, se posléze uvolňuje a sublimuje, až se zjevují odhmotněná pole barevné energie koncentrované do geometrických soustav. Tyto soustavy, dynamické a přitom poklidné, v nás navozují kontemplativní stav. Dřívější putování mytologických bytostí se tak proměňuje v myšlenkový, či možná duchovní pohyb bez jakýchkoliv metaforických odkazů na fyzickou dálku.

Nelze tu ale mluvit o jednoznačném lineárním vývoji od konkrétnější polohy k abstraktnější. Patrik Hábl totiž chápe krajinu nejen v její komplexnosti, ale také v její proměnlivosti. Necháává si proto prostor ke zkoumání jevu krajiny z různých střídajících se postupů či uhlů vidění, čímž se neustále obnovuje jeho vztah k otázce krajiny a tím i možnost nových objevů a zjištění – a to nejen formálně, ale také v obsahu samotném. Patrik Hábl se tak vyhýbá zařazení do toho či onoho proudu české krajinářské tradice: v jedné době se blížil k existenciálně romantické linii Jana Zrzavého, jeho následné intuitivnější abstrakce našly společnou řeč v zájmu o vnitřní přírodní dění, který známe například u Jiřího Johna či Ivana Ouhela. Další výraznou polohu Háblovy tvorby najdeme v exaltovaném lidském vědomí o kráse mohutného stroje kosmu, které

Patrik Hábl, Červená, 2007, akryl, plátno, 60 x 70 cm. Foto archiv autora

se objevuje na začátku 20. století u Františka Kupky a je aktualizované na konci století v práci Vladimíra Kokolii a dalších. Je ale zapotřebí jasně zdůraznit, že tyto potenciálně mocné vlivy

zůstávají pro našeho autora pouze body možného doteku, ozvěny, s nimiž může vést dialog. Jeho vlastní tvůrčí svět má soběstačně fungující hybnou sílu v hledání struktury optických a vnitřních vjemů z prožívané skutečnosti, v citlivém vnímání rytmu této struktury a v osobitém přepisování vnímaných rytmů štětcem a barvou na plátně. Háblovo umělecké vidění vychází z úsilí rozkrývat a pojmenovat věčně pohyblivou stavbu krajiny – krajiny nejen ve smyslu přírodní arény, ale především jako symbolického zrcadlení toho, jak člověk chápe sám sebe. Při každém cvaknutí pomyslného spínače světla se ze tmy vždy vynořuje trochu jinak stvořený svět a Patrik Hábl si je toho ve své tvorbě velmi dobře vědom.

Richard Drury